

Pan učitel

Maruška sedí u stolu a čte noviny. Najednou se usměje - čte článek ke Dni učitelů. Jakmile si přečte nadpis, hned si vzpomene na svého pana učitele.

Pan učitel byl vysoký a vážný. Nikdy se moc neusmíval, měl přísný pohled a děti z něj měly respekt. Když přišel do třídy, všichni ztichli. Byl přísný, ale spravedlivý. To Maruška cítila vždycky. Nekřičel zbytečně. Když někdo dával pozor a snažil se, uměl to ocenit. Když někdo zlobil nebo byl líný, přísně ho napomenul.

Maruška se nejvíc bála matematiky. Musela dávat velký pozor, aby všemu rozuměla. Když pan učitel psal čísla na tabuli a vysvětloval postup, Maruška sledovala každý krok. Někdy se jí čísla pletla a měla strach, že nebude vědět, co dál. Pan učitel ale látku vysvětloval trpělivě. Když viděl, že se opravdu snaží, pomohl jí. A když jí něco vyšlo správně, pochválil ji. Maruška z jeho pochvaly měla radost a hodně to pro ni znamenalo.

Jednou ji právě v hodině matematiky vyvolal k tabuli. Marušce se rozklepala kolena. Stála u tabule, v ruce držela křídou a připadalo jí, že se na ni dívá celá třída. Příklad začala dobře, ale uprostřed se spletla. Zčervenala a oči se jí zalily slzami. Myslela si, že pan učitel bude přísný. On ale jen klidně řekl: "Zastav se, Maruško. Podívej se ještě jednou na ten druhý řádek." Jeho hlas byl pevný, ale ne tvrdý. Maruška se zhluboka nadechla, opravila chybu a příklad nakonec spočítala správně. Pan učitel přikývl a řekl: "Vidíš, když dávaš pozor, umíš to." A Maruška pocítila velikou úlevu a radost.

V českém jazyce měla největší obavy z diktátů. Když si děti chystaly pera a sešity, Marušce bilo srdce o trochu rychleji. Pan učitel ale diktoval pomalu a pečlivě. Každé slovo vyslovil jasně. Maruška se velmi soustředila a málokdy udělala chybu.

Nejraději měla dějepis. Ten jí šel lehce. Příběhy z minulosti si dobře pamatovala. Doma jí navíc hodně vyprávěl dědeček. Mluvil o starých časech, o panovnících i o válkách. Maruška poslouchala a vše si ukládala do paměti. Ve škole pak často znala správnou odpověď. V dějepise se hlásila ráda a s jistotou. Někdy pan učitel přecházel mezi lavicemi a zastavil se právě u ní. Maruška ani nedýchala. Měla strach, aby v sešitě nenašel chybu. Když ale viděl, že má úkol pečlivě napsaný, jen lehce přikývl. To ji vždycky potěšilo. K panu učiteli cítila respekt i trochu strach. Zároveň si ho ale vážila. Věděla, že je spravedlivý a že chce děti něco naučit.

Maruška odloží noviny a tiše se usměje. Na pana učitele vzpomíná s úctou. Byl přísný, ale dobrý učitel. A ona ví, že na něj nikdy nezapomene.

Otázky ke vzpomínání

Vzpomenete si na svou paní učitelku nebo na svého pana učitele?

Jak vypadali?

Které předměty vás učili?

Byli přísní, nebo spíš laskaví?

Nosili něco typického, co si pamatujete?

Za co vás chválili?

Za co vás napomínali?

Volali vás často k tabuli?

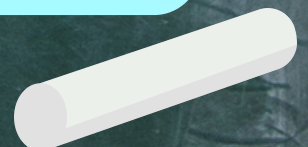
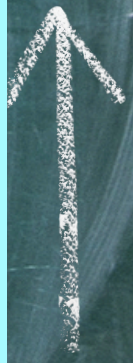
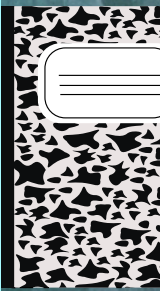
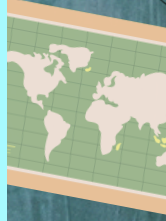
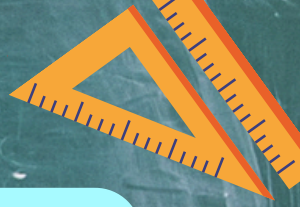
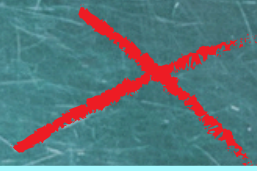
Báli jste se zkoušení nebo diktátů?

Pamatujete si na nějakou pochvalu od učitele?

Pamatujete si na nějaký hezký zážitek ze školy?

Pomohl vám někdy učitel, když jste si nevěděli rady?

Na co ve spojení s učitelem nebo učitelkou vzpomínáte nejraději?

A large, light blue rectangular area with horizontal black lines, serving as a writing space.